

Ed.

317. Framvarp

til laga um breyting á lögum nr. 8, 15. apríl 1928, um einkasölu á síld.

(Eftir 2. umr. í Ed.).

1. gr.

1. gr. laganna orðist svo :

Sildareinkasala Íslands hefir einkasölu á allri síld, sem er söltuð, krydduð eða verkuð á annan hátt til útflutnings á Íslandi, svo og á allri síld, sem veidd er til útflutnings af íslenskum skipum hjer við land, hvort heldur innan eða utan landhelgi, eða verkuð í íslenskri landhelgi. Heimilt er þó íslenskum verksmiðjum að selja til útlanda síld, lagða í olíu eða krydd í loftþjettum dósum, sem rúma ekki yfir 5 kg. hver.

Heimilt er framkvæmdarstjórn sildareinkasölunnar að krefjast þess, að þeir, sem veiðileyfi hafa fengið, afhendi einkasölunni ferska síld til söltunar, þar sem því verður við komið, ef framkvæmdarstjórn telur það nauðsynlegt vegna starfrækslunnar, enda sje síldin útflutningshæf, að dómi umboðsmanna einkasölunnar. Framkvæmdarstjórnin sjer þá um eða ráðstafar verkun síldarinnar á þann hátt, er henni þykir hentast eftir markaðshorfum á hverjum tíma.

2. gr.

2. og 3. tölul. 4. gr. orðist svo :

2. Að útvega tunnur, salt og annað efni, sem áætlað er að með þurfi til síldarverkunar hvert ár, og sjá um verkun og geymslu síldarinnar, annaðhvort milliliðalaust eða eftir samningum við ákveðna saltendur, eltir nánari ákvörðun framkvæmdarstjóra í samráði við útflutningsnefnd. Sjer til aðstoðar getur framkvæmdarstjórn haft umboðsmenn, sem hafa eftirlit með flokkun síldar og allri vinnu í hverri verstöð, þar sem síld er verkuð til útflutnings.

3. Að selja fyrir einkasöluna alla sild, saltaða, kryddaða eða verkaða á annan hátt, og skila sildareigendum andvirði hennar svo fljótt sem unt er, eftir að það greiðist, að frádregnum kostnaði við starfrækslu einkasölnunnar og því, er legst í sjóði. Bráðabirgðagreiðslur miðast við áætlað verð og skiftast þær hlutfallslega milli allra, sem skilað hafa sild til einkasölnunnar, þótt meira eða minna af henni sje óselt. Í reikningslok skal greiða sildareigendum fullnaðarverð. Skal það miðað við meðalverð allrar sildar það ár og sama verð greiðast fyrir alla sild af sömu tegund og gæðum, afhenta einkasölnuni á sama stað. — Þó skal heimilt að semja fyrirfram við sildarveiðendur um afhending ákveðins sildarmagns, til þess að tryggja forsamninga einkasölnunnar, og má greiða fyrir þá sild alt að 1 kr. yfir meðalverð á tunnu, enda ábyrgjast þá sildarframleiðendur gagnvart einkasölnuni, að slíkir samningar verði uppfylltir.

3. gr.

5. gr. laganna orðist svo:

Framkvæmdarstjórninni í samráði við útflutningsnefnd er heimilt að taka fje að láni til þess að kaupa tunnur, salt og annað efni til síldarverkunar, svo og til þess að greiða framleiðendum upp í sild þá, er þeir hafa afhent einkasölnuni, eftir rjettum hlutföllum við sildarmagn þeirra. Slíkt lán má taka út á sildina, hvort heldur fyrirfram eða jafnótt og hún er fullverkuð.

Lánsstofnanir, sem veita einkasölnuni slík lán, hafa sameiginlegt lögveð í allri síld, sem einkasalan hefir til sölumeðferðar á hverjum tíma, svo og í birgðum hennar af tunnum, salti og öðru efni.

Ríkisstjórninni er og heimilt að ábyrgjast lán til einkasölnunnar. Skulu þau lán endurgreidd að fullu, áður en nokkrum sildarframleiðanda verður greitt meira en 18 kr. á tunnu af saltsild, að meðtöldu andvirði umbúða og verkunarkostnaði, eða tilsvarendi upphæð fyrir öðruvisi verkaða sild. Ábyrgð ríkissjóðs gildir til ársloka 1930 og skal aldrei nema hærri upphæð en svo, að hún og varasjóður einkasölnunnar á hverjum tíma nemi samtals 500 þús. krónum.

Nú er andvirði sildar að nokkru eða öllu leyti greitt þeim, er afhenti hana til einkasölnunnar, og er einkasalan þá ábyrgðarlaus, þótt síðar sannist, að síldin var annars eign eða veðsett öðrum án vitundar einkasölnunnar. Greiðast þá eftirstöðvar sildarandvirðis rjettum eiganda eða veðhafa, en síldin sjálf er aldrei afturkræf.

4. gr.

7. gr. laganna orðist svo:

Peir, sem ætla sjer að veiða sild til útflutnings, skulu innan 15. maí ár hvert tilkynna stjórn einkasölnunnar, hve mikið þeir ætli sjer að veiða á því ári. Hverri tilkynningu fylgi skilríki fyrir því, að framleiðandi hafi tök á að veiða þá sild, sem hann óskar veiðileyfis fyrir, enda tilgreini hann nöfn og tölu þeirra skipa, er hann hygst að nota til veiðanna, og aðra aðstöðu sína, eftir því sem framkvæmdarstjórn einkasölnunnar krefst. Veiðileyfi skulu tilkynt innan 1. júní.

Nú er veiðileyfi veitt, en leyfishafi færir eigi fyrir 1. júlí sönnur á, að

hann hafi trygt sjer skip, sem að dómi framkvæmdarstjóra teljast fullnægjandi til veiðanna, og má þá taka leyfið af honum aftur, ef dregið hefir verið úr veiðileyfum annara vegna leyfis hans.

Ef útlit er fyrir of mikla framleiðslu, getur útflutningsnefnd, hvenær sem er á veiðitímanum, takmarkað hlutfallslega veiðileyfi þau, sem hún hefir veitt, eða slitið allri sildarsöltun, ef henni þykir nauðsyn til bera, þótt sumir hafi þá ekki veitt alla þá sild, er þeir höfðu leyfi fyrir. Þá er svo stendur á, skulu reknetabátar þó að jafnaði hafa veiðileyfi lengur en herpinótaskip.

5. gr.

8. gr. orðist svo:

Myndaðir skulu tveir sjóðir, markaðsleitarsjóður og varasjóður. Í markaðsleitarsjóð skulu renna $\frac{3}{4}\%$, en í varasjóð $1\frac{1}{4}\%$ af andvirði seldrar sildar. Varasjóði má síðar, þegar ástæða þykir til, skifta í fleiri deildir, svo sem stofnsjóð og aðra sjóði til tryggingar framþróun einkasölnunar, útgerðinni og verkafólki þessarar framleiðslu, þegar sildveiði og sildaratvinna bregst. Sjóðum þessum skal stjórnað af útflutningsnefnd, en atvinnumálaráðherra gefur út reglugerð um skipulag þeirra og notkun.

6. gr.

Aftan við 12. grein bætist:

Að lokinni endurskoðun ár hvert úrskurðar útflutningsnefnd reikningana. Úrskurði hennar má áfrýja til atvinnumálaráðherra.

7. gr.

13. gr. orðist svo:

Laun framkvæmdarstjóra skulu ákveðin af útflutningsnefnd, en þóknun útflutningsnefndarinnar af ríkisstjórninni. Framkvæmdarstjórar ráða þá starfsmenn, sem þeir telja nauðsyn á, og ákveða laun þeirra, í samráði við útflutningsnefnd. Útflutningsnefndarmenn, umboðsmenn (sildarmatsmenn) og skrifstofuþjónar einkasölnunar mega ekki reka sildarútveg, sildarsöltun eða kaupa sild til söltunar.

8. gr.

Aftan við 16. gr. bætist:

Ennfremur falla úr gildi samningar, sem koma í bág við lög þessi, þótt gerðir hafi verið áður en lög þessi öðluðust staðfestingu.

9. gr.

Lög þessi öðlast gildi jafnskjótt sem þau hafa hlotið konunglega staðfestingu. Skal þá jafnframt meginmál þeirra fært inn í aðallögin og þau gefin út í einni heild sem lög frá Alþingi.